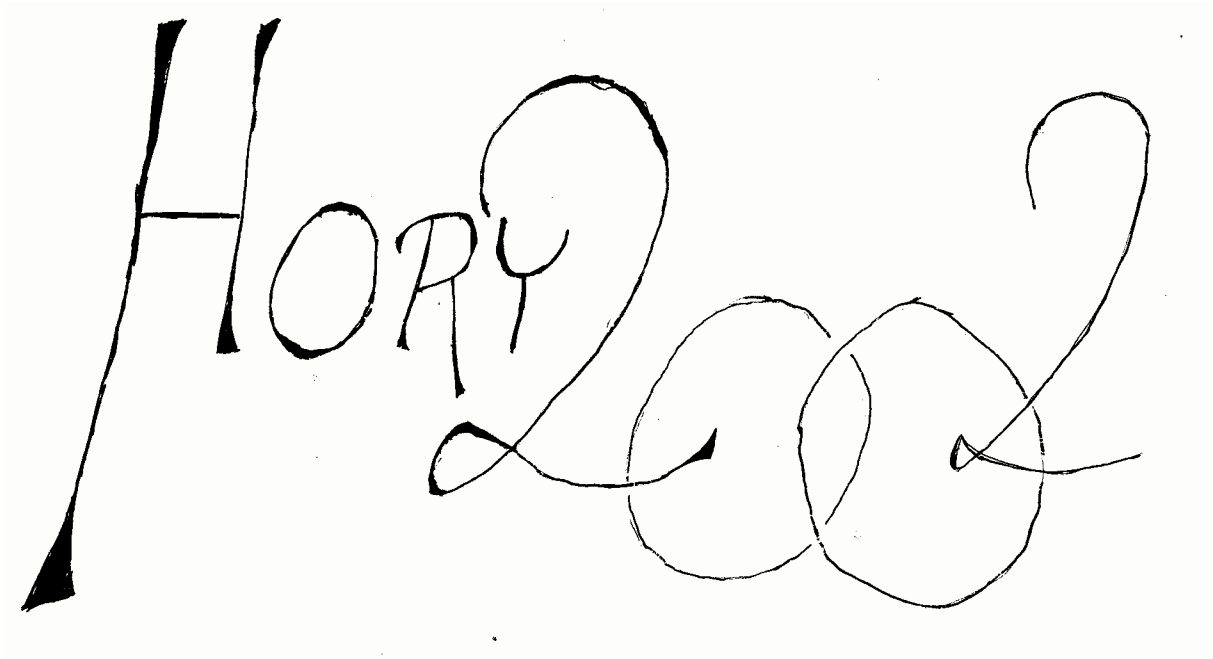


**TOM TJ Solidus**  
**lyžařský zájezd Rokytnice**  
**23.2. – 2. 3. 2002**



HORY 2002

## **Sobota 23. 2. 2002**

Byl pozdní večer,  
23. února,  
23. února, toť kurzu čas,  
ke kurzu zve Edův hlas,

Dávali hokej, ale my jsme ho neviděli, anžto a jelikož tu není televize, ani Salt Lake City. Hedvika byla mafián. Jinak se tu nic nestalo, už to tu vypadalo, ale nakonec se tu nic nestalo! NIC, NIC, NIC!

Hynku, Edo, Jarmilo...

## **Neděle 24. 2. 2002**

Dnes nás služba (Filip Dominec, Matouš Mikolášek a Helena Suchá) po kratším boji vzbudila v 7:00 a dohnala nás na chléb s marmeládou. Následně jsme vyrazili na Lysou horu. Po perfektním lyžování a kratším hledání jsme se sešli na Braunovce, kde jsme pokračovali v lyžování na ústavním vleku.

Před obědem to už nikoho nebavilo a tak jsme se slezli v chalupě. K obědu byly párky s kaší. A aby toho lyžování nebylo dost, šli jsme na ústavní vlek. Na tom jsme jezdili až do šera. Zpříjemnili jsme si to ještě ušlapáváním sjezdovky, které se protáhlo až do tmy. Večer si nás Eda svolal do jídelny, kde nás trápil pravopisným testem na malá a velká písmena spojený s odhady a znalostmi ohledně výšek významných bodů Krkonoš. Následovala hra na mafiány, po které se všichni odebrali „SPÁT“

*Jakub Jelínek, Zuzka Traugotová a Tomáš Brtěk*

## **Pondělí 25. 2. léta páně 2003**

Milý deníčku,

Je již velmi pozdě a jsem unaven protože jsme se teprve teď vrátili z výletu. Ale povím ti to všechno ze začátku.

Vzbudili nás zcela výjimečně až o půl osmé. „Den je krásný“, zpívali všichni a radovali se. Jelikož jsem s Edou výlet ještě neabsolvoval, nechal jsem se jejich radostí nakazit.

Teď vím, jaká to byla chyba.

Moje radost začala opadat už při spatření snídaně. „Vajíčka míchaný?!“ Před běžkami? Cože? No to snad nééé. Dyť se polento....“

A pak jsme se tedy konečně vydali na cestu. Stoupali jsme stoupali, až jsme dostoupali na Dvoračky a tam se si někteří namazali ... běžky.

Po důkladném pětiminutovém odpočinku sme zase vyrazili -> OPĚT DO KOPCE. Úplně všude byla strašná a protivná mlha. Hrozný stoupák na Růženčinu zahrádku jsme nějak přežili a tak jsme šli v hrozně mlze dál a dál až jsme došli k mohyle Synů hor. Na hřebenech bylo už tolik sněhu, že zapadaly orientační tyče a nezbývalo nám nic jiného, než se vydat cestou neznačenou. To jsme si také svorně odhlasovali a pokračovali necestou přes ledové jazyky dál – k Vrbatově boudě. Už jsme si začínali myslet, že umrzeme, tak jako Hanč a Vrbata před 89 lety a že by nám taky někdo mohl postavit mohylu, ale všem byla taková zima, že nikdo nebyl ochotný někomu jinému zapůjčit svůj svetr a tak by nám tu mohylu stejně podle Edy nikdo nepostavil a tak jsme se na to vykašlali (někteří doslova), sesbírali poslední síly a vyrazili dál.

Na Vrbatově boudě se sešly obě skupiny, které se předtím rozpojily a to na pošuky a ploužáky... Dali jsme si fšichni výborný palačinky a teplý čaj. Po velmi libózním odpočinku jsme nasadili běžky a jeli z kopce a potom zase do kopce na horní konec sjezdovky na Medvědin. Edovi stoupání evidentně nestačilo a tak moc chtěl ještě stoupat, že se vydal pokorit úplný vrcholek Medvědínské sjezdovky. Všichni jsme se vzbouřili, proti takovému nátlaku, útlaku a ani nevím proti čemu všemu možnému ještě a zůstali jsme stát. Jenom Martinovi bylo Edy líto a tak se vydal za ním. Mates zatím zjistil velmi nemilou skutečnost a to tu, že se mu rozlomila část vázání, kterou ale naštěstí mohl zalepit izolepou, kterou táhl nějaký šílenec s sebou (myslím, že to byla Mája – ten šílenec), ale Mates byl moc rád, protože by se mu bez běžek běžkovalo asi celkem špatně – a domů to zas takový kousíček nebyl. Na sjezdovce jezdili nemožní Němci na sjezdovkách a snowboardech, které jsme my úžasní běžkaři předjízďeli (a někteří – Pét'a – i sráželi).

Potom tomto úžasném úseku cesty jsme mrkli na mapku Horních Míseček, Eda popadl buzolu, nebo jak se tomu přístroji nadávalo, a vyrazili jsme po zakázané cestě – ne cesta se tomu říkat nedalo – spíš po stezce, naleznout Mechové jezírko. Po strmém kopci dolů obloučky mezi stromky jsme asi po hodině skutečně našli něco, čemu by se mohlo říkat Mechové jezírko. Souřadnice odpovídaly a tak jsme se pěkně usadili a vyhlásili svačinu. Pohled na jezírko ve strašné zimě nebyl zas tak okouzlující (jako jistě jindy, vid' Edo) a proto jsme posbírali svých pár švestek a vyrazili dál. Už jsme si bláhově mysleli, že máme nejhorší za sebou, když jsme zjistili, že jsme obklíčeni potokem. Martin se ale nevzdal! Našel posed a rozhodl se oddělit od posedu žebřík. Několik zdatných chlapců (Jakub, Martin, Michal a Vojta) ho v tomto šíleném nápadu podporovalo. Také Helena nezůstala pozadu a celou vzniklou situaci rádně fotila.

Po zdlouhavém boji s posedem se podařilo žebřík urvat. Mezitím Eda objevil starý most přes potok – klády, které strašně klouzaly, a tak jsme s pomocí žebříku, který sloužil jako podpěra rukou, potok šťastně přešli. Cestou, necestou jsme poté narazili na jakousi silnici. Vedla, myslím, do Jilemnice. A tak jsme se z té silnice zase vyškrábali nahoru, zpět do hlubokého sněhu. Potom už cesta vedla jenom do kopce a do kopce a pořádně to podkluzovalo a nepomáhalo ani namazat(se).

A už byl večer, večer tmavý, když jsme narazili na cestu vedoucí z Rezku na Dvoračky. Už velmi skleslí na těle i na duchu jsme konečně dorazili na Braunovku. K večeři už nevím, co bylo, ale každopádně jsme to snědli, protože jsme měli hlad. Málem jsme snědli i Jiřího, který ten večer přijel z Prahy. Noční hrátky určitě byly a intelektuální hříčky taky, ale nikdo moc intelektu ten večer jistě neměl. Ještě taková drobná poznámka: Helena Suchá měla narozeniny a tak jsme je slavili potom i celý týden, vid' Helíku?

## **Úterý 26. 2. 2002**

Vážení obyvatelé chaty Braunovky,

po třech zahajovacích dnech se ocitáme na začátku Paraolympády pro duševně choré. Den začal optimistickým lijavcem, ale i přesto se někteří odvážliví sportovci vydali na lyžování na Lysé. Do chaty dojeli zcela promočení, zato s pocitem, že se provětrali na čerstvém vzduchu.

Po krátkém odpočinku a vydatném jídle se naši sportovci odebrali na svá apartmá relaxovat. Někteří si pro absolutní odpočinek vybrali nejlepší lék => tvrdý spánek. Slavnostní zahájení se konalo asi v 17 hodin, když jsme se seznámili s příslušníky, kteří zastupovali jednotlivé země -> Turecko, Itálie, Rusko, Česko – Uhersko, Německo, Francie a Anglie.

Po dalším občerstvení se závodníci plni nervozity připravili na start první disciplíny. Ta měla čtyři části: šerm, klasický souboj, římský zápas a vrh. Vítězem první části se stal Martin

Patera, aniž by se moc namáhal. Ve finále druhé disciplíny (klasický zápas) se utkali dva opravdu silní soupeři – Lucka a Vojta. Souboj byl tak dlouhý, že musel být přerušen krátkou občerstvovací přestávkou. Po krátkém zápasu zvítězil Vojta a chudák Lucka ležela nehybně na zemi.

Nejzajímavější disciplínou byl římský zápas, kdy jeden z diváků při pohledu na ukazováčky spojené závodníky řekl: „Co bůh spojil, člověk nerozdvojí“. Nevrhlo se večerí, ale bramborou z lžíce na lžíci.

Zmožení prvním paralympijským dnem se vydali do svých hotelů (někteří své úspěchy oslavovali až do brzkého rána).

*Předseda paralympijského výboru.*

## **Středa 27. 6. 2002**

### **Lysá**

Jako obvykle jsme brzy ráno v osm hodin vyrazili z chaty na Lysou. Lyžovalo se celkem dobře.

### **Půldenní výlet**

Odpoledne jsme s Edou vyrazili na „půldenní výlet“. Protože výpravu vedl Eda, asi si dovedete představit, jak vypadal.

## **Čtvrtek 27. 2. 2002**

Bylo, nebylo, čo bolo to bolo (to se bude zhoršovat). Po sedmé hodině nás vzbudil dotaz služby: „Zaspali jsme, co máme dělat?... Co s tou snídaní?“ Ta byla taky. Byl hnusnej, tvrdej, starej a málo namazanej chleba a paštikou a zbytky perníku – ten byl dobrej, neboť jej ukuchtila jiná služba. Pak Jiří říkal něco o tom, že musíme být v 8 před chatou.

Ve čtvrt na devět jsme vylezli před chatu a vyrazili na Lysou. Pak jsme jezdili na našem vleku. Vyměnily jsme si s Majkou hůlky (holky). Pak jsme se s ní a některými holkami chtěly bavit sbíráním hůlek (holek) zabodaných podél vleku. Hole jsme podél vleku zabodaly. Jenže pomstychtivý Oxid hůlky (holky) posbíral. A pak (si) je zapíchal do lesa. Majka se namíchla a Oxida zapíchl (to bohužel není pravda). A tak mu alespoň z recese klistr na skluznice nanese.

To naneštěstí nefungovalo a Oxid jezdil stále rychle. K obědu byly kotlety. Odpoledne se konaly paralympijské hry pro duševně choré. Soutěžili jsme podle družstev na Diplomacii. Měly být čtyři disciplíny – sjezd, slalom, obří slalom a skoky. Konala se jen jedna – sjezd. Pravidla pro obyčejný sjezd zůstala zachována, je dvě příbyly – družstvo startovalo pospolu a smělo jet jen po jedné lyži. No prostě – no comment. Ze svahu se ozývalo úpění, sprosté nadávky apod. Tuto soutěž vyhrála Francie. A večer už se pak nedělo nic. Itálie byla samozřejmě druhá.

*Zip + Mája*

**Pátek 28. 2. 2002**

## **Hrob**

*Sofia Mitsukoshi*

Každá noc je příslibem,  
že mrtví vstanou s úsměvem,  
ze svého hrobu u cesty,  
kudy chodí čerstvé nevěsty.

Z kostela se line pláč,  
když nikdo neví zač,  
umřel ten člověk nevinný,  
je to však osud jediný.

Každý večer, kdy slunce zapadá,  
opasek strastí z hřbitova opadá.  
Mrtví mají svůj klid,  
a vstoupit mohou mezi lid.

Avšak kdo v noci projde kolem některého hrobu,  
spatří tam odkaz, jméno a dobu,  
kdy další člověk na svůj osud narazil.  
Jak smrtka ho svou kosou porazil.

Sevřený žaludek má každý z nás,  
nikdo neví, kdy nadejde jeho čas.

Pod návalem písku a hlíny,  
oko vylézá z jeho díry.  
Na lidském tělo mělo svoje místo,  
vždyť tělo je jedno veliké město.

Pod hlínou hnije můj milý,  
chudák byl po smrti bílý.  
Teď již však nespátřím jeho tvář.  
Chytá mě u srdce strašná zášť.

Ale nesmím být otrokem lítosti,  
on už mě v srdci svém nehostí.

Každý večer v tuhle dobu,  
chodila jsem k tvému hrobu.  
Prosím, už nenuť mě chodit tam,  
kde člověk si připadá tak strašně sám.

Překonám všechny ty pověry,  
že nezalévat u tvého hrobu květiny,  
přivede mě rázem k tobě,  
a brzy se setkáme v hrobě.

Sbohem

Jako každé ráno za úsvitu, vzbudila se služba. Bylo to ráno těžké a rozvláčné, slunečné i zamračené – normální. Do hlubokého spánku každého z nás prostupoval jemný hlásek služby: „Ty vole, budíček“.

Do nového dne nás přivítaly příjemné úsměvy Máji, Verči a Zipa. Přes dutinu ústní, hltan až do žaludku se dostávalo teplo z dobroučkého čaje. Místnost byla provoněna „čerstvým“ chlebem. Plni dojmů ze snídaně, jsme se odebrali na záchod. Vznikla visoce společensky postavená fronta.

Dopolední akční lyžování na Lysé hoře bylo plné nečekaných i předpokládaných překvapení. Rozepisovat se o těchto relativních drobnostech by bylo zábavné, avšak chránit lesy je přednější. Okolo desáté hodiny dopolední (v New Yorku tedy okolo druhé ranní (nebo taky čtvrté – pozn. editora)) jsme se vrátili do naší provoněné, teploučké, příjemňoučké chatičky. Na talíř jsme dostali choťově rozmanitou zelenou (mírně nahnědlou) hmotu – čočkovou polévku. Nadešlý úsek našeho dne byl úžasný. Slunce žhnoucí nad obzorem, způsobující nezapomenutelný panoramatický pohled na krajinu naší vlasti, nás hřálo až u srdce. To bušilo díky neodolatelnému pocitu volnosti, když stojíte na pokraji nového dobrodružství, skrývajícího se po vidinou lyžařského bubnu. Všechny svaly jsou napnuté a šlachy tlumí nebezpečně silné nárazy. Stačí však jediný nekoordinovaný pohyb a rovnováha se kompletně rozpadne.

K obědu se všichni nesmírně těšili. Jakmile jsme se převlékli a došli si na záchod, vyrazili jsme přímo do – Kuchyně. Výborné, až vynikající Vepřo – knedlo – zelo (knedlo – vepřo – zelo, zelo – knedlo – vepřo). Neuvěřitelně dravým způsobem jsme se do té bašty pustili. Mňam.

Ráda se musím zmínit o jedné záležitosti, která se stala před obědem. Jela se jedna z vrcholných disciplín ZOH -> Super G -> Super obří slalom. Bylo to vzrušující, adrenalin stoupal do hlavy a rozléval se po svalech – burcoval k vrcholnému výkonu. I přes přísná pravidla ZOH bylo v této disciplíně „spěstření“. Muselo se jet po třech a všichni se drželi slalomové tyče po dobu celého závodu. Diváci omdlávali.

Odpoledne však všechno teprve začalo. Hra Křížáci (Křížníci). Pravidla byla sice nesrozumitelná a celé to bylo málo organizované (nebo až moc?), ale i tak se něco dělo. Z našeho lososového stanoviště se s ohromným nákladem samotné dvě obchodní lodě vypravily oklikou do jiného stanoviště, kde měl být náš náklad zhodnocen. Šly jsem nebezpečnou scénérií mezi stromy. Stále jsme se ohlížely a vyhlížely tmavá místa, kde by mohl číhat nepřítel. Pomocí orientačních bodů jsme určovaly správný směr. Jakmile jsme uslyšely sebemenší zvuk, rychle jsme se vrhaly po hlavě pod stromy. Zakrývaly jsme si výrazné kusy oblečení. Blížily jsme se k hlavní cestě a napětí stoupalo. Když najednou jsme se objevily ... zpátky na našem stanovišti. Tato hra trvala asi 1,5 hodiny.

Jako již tradičně jsme měli večeři. Bylo nechvalně vyhlízející rizoto, ale zato velmi dobrý. Po večeři nastala chvíle Ch pro ty, kteří se o někom chtěli dozvědět něco víc. Dramaticky řešená rozřazovací technika nás dovedla až do stavu 12 dvojic a nějakých drobných. O noci vám toho příliš neřeknu, jelikož v pátek jsme toho moc nenaspali.

## **Sobota 2. 3. 2002**

Ach jo.

Dnes je sobota, zítra neděle a my odjíždíme, tím pádem je všechno v háji (nebo v hajzlu?). No, ale budeme pokračovat klasikou: budík byl dnes k naší neskonale radosti až v 8:00, protože na Lysou šlo jen pár výstředních nadšenců, neboli „Edou zblblých lyžovacích maniaků“. Jestli by vás zajímalo, co bylo k „jídlu“, tak to byly chleby se zcela unikátní a jedinečnou rybovo-vajíčkovo- a možná i okurkovou pomazánkou. Poté jsme se postupně vypravovali na náš vlek, ale rychle jsme se zase trousili zpět do chaty, poněvadž byl sních

podoben až moc věrně betonu. S radostí a s rozlámanými nohama a naraženými kostrčemi jsme usedli k obědu, který se sestával z kolínek, jakési omáčky a masa typu podrážka. Po obědě jsme se spárovali do dvojic s výjimkou 4 „policajtů“ (nebo, chcete-li fízlů, poldů, chlupatejch...), kteří měli úkol všechny dvojice, které se nedotýkaly jakoukoliv částí těla (HAHAHA) vyřídít tím, že se jí dotknou. Za to měla dotyčná dvojka trestný bod, což bylo k ničemu, protože se stejně nikdo nikdy nedověděl, kolik kdo měl.

Takto jsme hráli „super“ hru ragby (nebo RUCILBEX), která skončila 9:1, mimo to však krvavě. Když jsme se dobelhali na chatu, byly odevšad slyšet hlášky: „to je tak stupidní hra“ a „ty vole, to bylo maso“. Také jsme vyplňovali dotazník o svém partnerovi (partnerce), ve kterém byly otázky typu: „Jakou barvu má jeho zubní kartáček?“, které vymýšlel Jirka Dlouhý (UKAŽME SI NA NĚJ!).

Družstva obdržela každé po dvou kompotech, které si mezi sebou „spravedlivě“ rozdělili. K večeři bylo filé se zvláštním druhem bramboru (odrůda neznámá). Po večeři jsme ještě tipovali či dotazníky to jsou (byly vyvěšeny v jídelně) a pak jsme se oddali zábavám: hraní karet, dojíždání filé, hraní na kytaru apod. Potom jsme velmi inteligentně vylosovali pořadí zemí z Diplomacie v lyžákové hře. První bylo ČESKOUHERSKO. Poté se někteří z nás odebrali na Lovčenkou a vrátili se asi v 4 hodinu ranní, téměř na mol. Ale to už sem nepatří. DOBROU NOC!

### **Neděle 3.3.2002**

Nyní se posuneme asi o půl hodiny v čase dále. Pobyt na Lovčence byl lahodný a Saša Rašilov ví, co dělá.

Nyní začneme opět tradičně. Budíček byl o půl jedné a k snídani jsme měli IIII IIII IIII IIII IIII IIII III. Ven se šlo asi o deset minut později. Ranní výlet se sestával ze soustavy příbližek, nábližek a úbližek. Tím se dostáváme k obědu. To bylo všechno ještě hezký. Přídavky byly, dveře byly strašně daleko a venku bylo přece tak krásně. Výlety byly sice krátké, zato však frekvenční (a jestlipak víte, že když se tře liška o ebenovou tyč, tak lítaj blesky?).

Soudržnost stoupala s každou uplynulou minutou a zlatá horečka stoupala taky. Těžiště našich uondaných těl se nenávratně vznesla... já bych spala... To teda né! Tělo musí do hrobu pořádně zhutovaný a tak jsme se za zvuků táborových písní prezentovaných v Helčině podání jali finišovat. Konec dobrý, všechno dobré. Hlavně, že se máme všichni rádi (a Hedvika úplně nejvíc). I nezávislý pozorovatelé byli nakonec donuceni přiložit ruku k dílu. A žili šťastně až do 3:45.

Nyní opět začneme opět tradičně. Budíček byl k naší radosti určen na dobu nezvykle pozdní – na 8:30 (stejně to pro nás byla furt půlnoc). I Petrův typicky něžný způsob buzení se zcela minul účinkem. Snídaně byla ještě neobvyklejší, než všechny ostatní (už jste někdy zkusili vajíčko s hořčicí?). V nastalém uklízcím zmatku nastala honba za nicneděláním. Před chatou jsme melancholicky zamáčkli ospalky a vyboubelili se vpřed. Odjezd byl tradičně chaotický.

### **Dodatky:**

Něco milého a uchu lahodícího z místních kuloárů (ty nejlepší hlášky).

H<sub>1</sub>: Vy máte moc pružný močáky

H<sub>1</sub>: Bud' eště aspoň dvě hodiny nasr... protože já tě miluju.

M: A teď se všichni svorně pozvracíme.

H<sub>2</sub>: Věříte mi, že to je moje láska?

H<sub>1</sub>: Žádný trpaslíky nevidím, jsem střízlivá.

H<sub>2</sub>: Vojto, ty jsi hrozná pipinka.

J: Vylil jsi to? V: Ne, schoval jsem to na snídani.

## **Poznatky:**

Šemík není kůň, ale  
Turek zradil!  
Tučňáčky jsou nevěrný!

## **Kniha stížností:**

Nebyl poryč. Nebyl Pigičaj. Nebyl grogodýl.

**ALE STEJNĚ JSTE BYLI SUPER.**

## **Dodatek dodatku:**

*Potom tady mám ještě písničku, kterou vymyslel Martin Patera (člen Němců) na vodu. Tu tam můžeš někde vložit. Skočil jsi na ni:*

### ***Matka sokolí***

Ta strašná paní z vrchních partají  
pije jen vodu a jí potají,  
strašlivě smrdí, nikam nechodí,  
je to matka, matka sokolí.

## **Zásady vytvořené třemi různými skupinami jedinců:**

1. Pohoda
  2. Lehká lenost
  3. Tolerance (většinová, přiměřená)
  4. Kladný vztah k lidem
  5. Přežít
  6. Netrápit zvířátka (obzvláště pak tučňáky)
  7. Nevyhládnout
- 

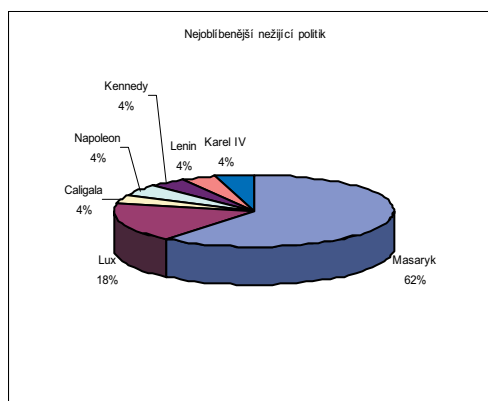
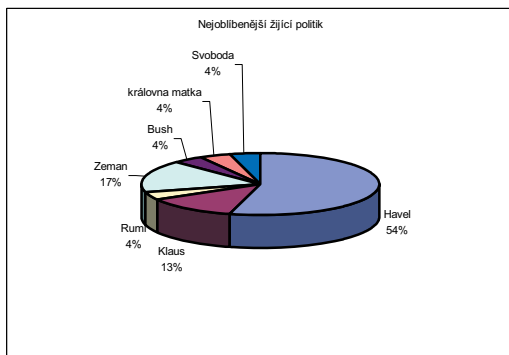
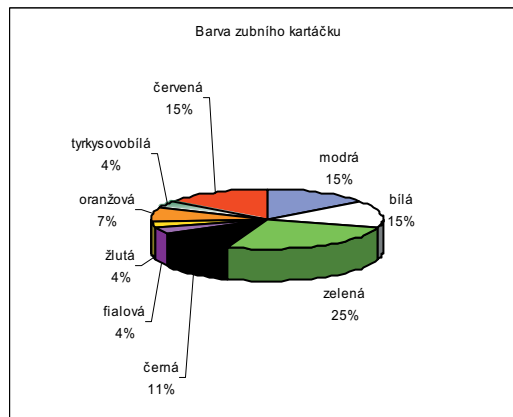
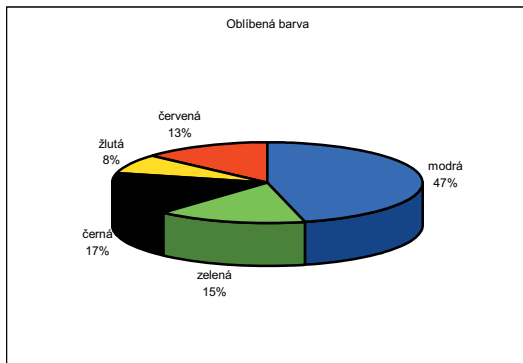
1. Nekazit ostatním život
  2. Tolerance
  3. Nedělej to, co nechtějí druzí
  4. Přijímat cizí názory
  5. Užij se k smrti
- 

1. Nevypáčíš žvýkačku z automatu
2. Nebudeš hovád (tzn. rid'(t') se svým rozumem – nepolezeš to tunelu) – tzn. neučiníš hovadin
3. Nezab(1)iješ bližního svého aneb čiň ostatním, jak chceš, aby oni tobě činili
4. Nepřiblížíš se svými činy J. Kuchtovi, viz body 1, 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9.
5. Nepřestaneš si dělat srandu z učitelů a učitelek.
6. Bojuj proti bezpráví a/nebo komunistům (pozn.: no dobře, ale aspoň někdy)
7. Neztrácej zdravý rozum, máš ho málo, neztrácej smysl pro humor, nebo z tebe bude cvok.
8. Nepodlezeš autoritě – je to ještě větší blb než ty (...nevěř Zippovi a papežencům).
9. Pravidla: čestnost (dle možností), rovnost, sourozenectví – i vy, feministky.
10. Nepokradeš žebříků.





## Některé výsledky dotazníků



## Výsledky odpovědí na otázky:

Chtěl bys raději chodit po horách, nebo ležet na pláži u moře?

Myslíš si, že má být legální pěstování marihuany?

Nechal by sis v příštích 10 letech udělat piercing?

Myslíš si, že by se měl zavřít Temelín?

